

Високимъ идеалъ.

Σ Природаца обика само онид, коузо имаъ високъ идеалъ. Мид те нарича свои възлюбени дъца и по ние те знае. Онид покъ, коузо нѣмаъ никаковъ идеалъ, чѣ не сѣ написани въ сейнаха книга. Мѣ сѣ бракувани, осрабени въ нѣмнѣ изби за да легни дъци, за далечни вѣнчана.

Σ Мой шчо, коузо повѣкъ повѣкога ~~се~~ чув-
свувва, ~~те~~ ^{на} ~~никакой~~ не му обрѣща внимание
не е изосрабени и оръ Бога, и оръ природаца,
чой гѣбна да знае, че ~~порѣникара~~ е въ
самид него — мой нѣма високъ идеалъ.
Това е правина, чова е законъ. Така седи
Исусаха. ~~въ~~ ^{въ} ~~сиддоване~~ ^{сиддоване}, вѣтки повѣкъ
самъ може да изправи свой свивочъ,
да се освободи оръ своуѣ неща снѣ.
Мой самъ може да излизе оръ ~~забравени~~ ^{забравени}
~~ча~~ ~~чѣ~~ ~~коузо седячѣ въ изби~~ ~~на природа-~~
~~ца.~~ ~~Ако кой оръ най-забравениѣ дѣла~~
~~въ дѣла~~ ~~въ~~ ~~коузо нѣкой оръ най-забравениѣ~~
оръ дѣного на гѣзи изби си създаде
високъ идеалъ, чой ще почне да нѣти
кароф каро оклювъ и нѣма да мие дал
и вѣне, чой ще се намбри на повѣрк-
носрѣца. Тогавѣ природаца ще каже:
"Ого, едно оръ моуѣ ~~дѣла~~ ^{дѣла} възкрѣсна!"
Σ ~~шчо~~ ^{шчо} ~~Марзѣ~~ ^{Марзѣ} ~~дѣ~~ ^{дѣ} ~~косера одивѣ.~~
Σ Шчо е свѣрѣца? ~~Σ~~ ^Σ ~~свѣрѣца~~ ^{свѣрѣца} ~~пѣд-~~
~~сравѣ~~ ^{сравѣ} ~~нещасниѣ~~ ^{нещасниѣ} ~~на забравениѣ дѣла~~
~~на дѣлаца~~ ^{на дѣлаца} ~~бѣго~~ ^{бѣго} ~~идеалъ.~~ ^{идеалъ.} ~~Возкрѣсениѣ~~
~~покъ~~ ^{покъ} ~~е измизанѣ~~ ^{е измизанѣ} ~~на дѣлаца~~ ^{на дѣлаца} ~~сѣ~~ ^{сѣ} ~~високъ~~
~~идеалъ~~ ^{идеалъ} ~~оръ~~ ^{оръ} ~~дѣбонѣ~~ ^{дѣбонѣ} ~~изби~~ ^{изби} ~~на маре-~~

реални светъ. Като важемъ, за да изи-
зе, или да изнѣми повѣкъ отъ такава
изда, измѣна се елима вѣдъ, измѣна се и
бѣнфимѣна вѣра, кодо гоу мѣри и вѣ-
ленеа двизви.

Σ ^и ~~Мнозина~~ казва: ~~азъ~~ азъ се обичамъ, ^{ка-}
~~каво~~ ~~го~~ ~~ли~~ ~~попадамъ~~; ями, какво го на-
мѣри - избого, не правя избого въ крака га,
ями вѣнко. Кою казва, че яде вѣнко,
каво го му попадамъ, гоу е повѣкъ съ мизъкъ
идеалъ. Така въ повѣкъ може да се каже
вѣдѣно зривоу. Цялъ краенето е процесъ,
пѣдвидѣно отъ природата, повѣкъ зѣбѣа да
се краки съ най-кудѣви, съ най-добро ка-
чествѣни и мѣри краки. Само кракива кра-
ки мога да ~~зѣбѣва~~ се оурадуе ~~зѣ~~
здравословно вѣкъ повѣнкоу ~~оурадуе~~
како и да се краки, природата познава
даи имае високъ идеалъ, или е повѣкъ
бѣи идеалъ. Какъ познава природата, кои
кофа имае високъ идеалъ? - Тѣ въ изнѣи,
на кою подлага вѣнко зрѣви съществува,
а мако кофа. За да изнѣи, ~~како~~ ^{како} се
пѣе въ ~~како~~ ^{како} на повѣкага душа и
на повѣнкоу духъ, како и въ невоуо сър-
це и въ невоуи умъ, за да раздѣе съеме-
зрѣи му и како може да изиже отъ нево,
природата създава въ чадинага си
вѣнкоуи модѣи дѣвѣна, кою какъ-
ва съ модѣе отъ различни качествѣ. После,
ѣи ѣе и пѣе въ чадинага си и ѣе ка-
аидава, како въ модѣ ѣе вѣме. Ако гоу
се качи на дѣвоуо и си оурадуе най-ку-
дѣви модѣ, природата ѣе каже: "ѣуо

на тѣла на земята ябълка или
сруша, ней да вземе, природата
пакъ оубѣзва: "това е едно отъ
моиѣ забравени дѣла, оубъ него
повѣкѣ нѣма да орава!"

И Природата обръща вниманіе
на вървѣщиятъ сѣменезрън у повѣка.
Тя кааюдава фракциѣ, проучава
~~и~~ и и споредъ какво върва, за-
ка и бѣбѣе. Вѣднѣе, ако
яко оубѣзва най-кубавото за
хората, причината за това сѣ-
ѣ самѣ. Ими, ако оубѣзва
нѣща, които не се прѣпокрѣватъ,
причината сѣ пакъ тѣ самѣ.
Тя не ~~е~~ ~~руфа~~ нито повече нито
по-малко кѣмъ това, което върва.
Природата само оубѣзва фракци-
ѣ и оубъ тѣхъ вади ~~и~~ заключеніе
за ни. Иначе, заключеніята на

природа за ^{хората} ~~на~~ не сѣ нищо
добро, а само резултатъ отъ ~~нѣ~~
~~нищо~~ изборъ, който отъ пра-
вильно въ живота си, отъ нѣщо,
който отъ избора: каротъ или
набаву.

И сега, тукъ приведа единъ при-
меръ. За изяснение на тази идея
той се отнася до една млада
~~сестра~~ сестричка, която се нари-
чала Елизавета. Тукъ била дъщеря
на много беденъ селянинъ ~~въ~~
въ Сибирь, но била умна и ~~до~~
~~добродетелна~~, изумителна,
добродетелна и ~~много~~ скромна
мама. Когато посрещнала въ учи-
лището, учителъ и' ѝ запъналъ:
„Ти ще се ожениши ли, или до-
вя ще останеши?“ Тя отговори-
ла: „Азъ имамъ само единъ

идеалъ на земята. Ръшила съмъ
да не се свеня, но ако трябва да
направя това, ~~това~~ ще се осве-
~~ж~~ и само за царския синъ. Всъ-
ки другъ, който дойде, ако не е
царския синъ, ще го върна. Съвсемъ
изборъ имамъ — царскиятъ
синъ. Ако той не дойде, ръшила
съмъ да се кама дъвица. Ще ка-
заре: минава работа! Не, идеалъ
има тази мама. Тя казва: „ако
дойде царскиятъ синъ, ~~да не~~ ще
се освежи; не дойде ли, за никаква
свещница не имамъ.

Σ Мисля: дѣ е приложението
на този великъ идеалъ въ свѣт-
ленъ животъ? Чо го защо, ако
човекъ има въ какъвто идеалъ, или
въ какво учение, или въ ^{въ какво} верую, ~~да~~
~~трябва да бѣда чѣ изр~~
или въ какъвъ образъ за живота,

ѣтѣ ѣрѣва да бѣдаго изрече на
Великаго Исуса. Ако поѣрѣ
има сърце, умъ, душа и духъ, ѣтѣ
ѣрѣва да бѣдаго царски сикове -
сикове на Исусака, сикове
на Великия Божий Духъ.

И хри, ще направя въкорко
сравненіе. Ако измизае да по-
срѣцае сикове, ~~не измизае~~ ~~не измизае~~
~~ѣтѣ да го поѣрѣ~~ бѣде на мѣсто
и още при самия изрече, да
видиѣ първия мѣсто, който се
показва. Кванере ли първия
мѣсто на сикове, той е най-важ-
ный, той е царския сикъ.
Не кванере ли първия мѣсто,
вие се измизаѣ изрече на
сикове за този денъ. Първия
мѣсто кванере! Всама мѣсто
на сикове не е важни, първия
мѣсто кванере и се върне дома

си! И този казва: азъ видяхъ на
изворъ сивуце, видяхъ, какъ из-
лиза сивуцето. — Пръвиятъ личъ
видъ ли? — Не видяхъ, но зорку-що
от ~~из~~ излизало сивуцето надъ ко-
резонга. — Имахъ пръвиятъ личъ
не си видяхъ, мамахъ пръвиятъ
модъ не си видяхъ, осмисляхъ
личъ отъ послѣдниятъ модъ на
вешаго Ядро. Отъ тебе повдъхъ
къмъ да спаве!

Σ Качва се ли се на таякача,
не се задоволяваще съ всякава
вода, не казваше, че тече качва
и да е вода. Имахъ сѣ на таякача-
та, наобрече най-кубавия, най-
мисря изворъ, наобрете цента,
такача на зори изворъ и оудамъ
мисря вода. Посрѣдникъ ли така,
вие сѣ повдъхъ съ високъ идеалъ.

Задвоихте ми се съ водача, който
е вече към край на този
извор, вие сте повърх със всички
идеали, човекът без характер.
Каквото измислите да свъща
по пътя си към този извор,
въздържа да се изводоува.

Водният идеал въздържа да има
ученикост: да ни вода отъ цен-
ността отъ шавата на извора.
Но това въздържа да се оумирава
той! Посрещни ми така, той е
повърх със висок идеал.

Σ Каквото ми сега ^{човек} въкоу таям
ски върх, пакъ сицилър законъ
ще спазва. Той въздържа да избере
най-красивото нещо, което да оста-
ви въ душата му въборки и силни
впечатления. Ако той не ^{вънтрешно} изгради най-
красивото нещо на този върх,
и въ душата като свъща ^{пакъ} ~~ще~~

носи това любезност себе си, като
върх на Божието величие.

Σ Чете ли книги, пакъ свързана
законъ: чете и проучавайте кни-
жата на най-знаменития писатели,
на най-видния философи, на най-
научнолюбивия проповедникъ!

~~Ду~~ Посвещава ли въкоя художе-
ствена изработка, разглеждайте кар-
тината на най-видния художе-
ственъ!

Добре ли интересува ли се ~~и~~ ~~и~~
и оръе картината на посвещаващи
художници, токо ще видите, като
наблюдавате обикновения кола.

Наблюдавайте и, кой кога иде,
како иде, ~~како се от~~ и т. н. Доиде
ли въпросъ до изборъ, повдигъ
губа да види само една картина
въ живота си. Той губа да бъде
картината на най-великия ку-
досникъ, който ~~за~~ ~~и~~ да остави за

вѣчни вѣщана въ зривага на
повѣка образъ ~~въ~~ за великого, за
красиваго. Може ми ~~да~~ рудосъни-
кърь да изнесе прѣдъ свѣта зако-
ва каруша, гоуе повѣкъ съ високъ
идеалъ.

ГЛАВНИЙ изборъ приицелъ — сирѣчь
законъ. Той зрѣдѣна да избѣре наи-
благородниѣ, наи-умниѣ, наи-мѣ-
шенъниѣ, наи-добриѣ, наи-много-
сърдечниѣ повѣкъ изнескѣду своѣхъ
познаци. Когато мѣстѣ изборъ зрѣна,
минѣна ^{когато} изборъ мѣстѣ ^{въ} сирѣчь
зака зрѣдѣна да се ръководлѣтъ
оръ гоуи законъ. Повѣкъ не зрѣдѣна
да оуспѣва оръ гоуи законъ, оу-
дова правило въ зривага си. От-
сирѣчане оръ гоуи законъ
разсѣва кимѣди сирѣчанниѣ.

Сега азъ говоря идеито върху
 функциите, които имахъ средъ себ-
 но приложение въ живота. Итъ-
 кой казва: кривъ пъръ съмъ изобразъ
 въ живота си, итъмамъ високъ
 идеалъ. Казвамъ: оръ човѣка зави-
 си, какъвъ изборъ ще направи въ
 живота си. Ако първръ, по който
 върви днесъ е кривъ, и ако идеа-
 лътъ му не е високъ, рѣдба ли и
 урѣдба ~~да~~ да бъде същого? Какво
 рѣдба да бъде положението му
 съвнмъръ момента? ~~Допуснете,~~
 да допуснемъ, че въ кой човѣкъ
 е пропуснато да стане днесъ
 първия лѣтъ на слънцето и съскан-
 ва, че е изгубилъ деня. Пирамъ: ~~урѣд~~
 рѣдба ли ~~гози повѣ~~ урѣдба ~~да~~
 посрѣди по същия начинъ? Ако

посреди по сизид качинь, той
 пакъ ще изиди деня. Обаче, ако
 днесъ посрещне сивуцего и ква-
 не първи лъчъ, той и уфтъ ще
 може да по посрещне. Всъки денъ
 квацайде първи лъчъ на сивуце-
 го! Само по този качинь зриво-
 рьоръ ви ще се подобри. Най-кра-
 сивага мисълъ, най-благородного
 чувство, най-правого диверсии
 които прониква въ душата,
 на повдига, съдържате въ себе
 си първи лъчъ.

Σ Доиде ли повдига до палосрещне
 да изправя зривора си, той зривора
 да спазва сизид законъ. Той
 зривора да квае най-милата по-
 рѣка или най-милитъ ^{свои} неща въ
 себе си и да започне да работи вър-

ку себе си: денъ, два, три, и вса
 ходи, докаго най-послъ пофту-
 ка на нм реднарь разбер~~е~~, ~~че~~
 че нма повъкъ прѣдъ себе си съ
 ванъ, чинъ и съвѣдъ, който посяди
 съвѣдъ. Тази пофтука нм сла-
 бостъ въ повъка ще оуспѣе и ще
 каже: ти заслужавашъ да се на-
 речеши повъкъ съ високъ идеалъ.
 Заслужавашъ паломническо, въ
 което се каливашъ. Нма ученици,
 които, като повалятъ въколку нѣ-
 ги на земята, като прѣвъртатъ
 въколку неустѣжъ въ свѣтоу си,
 оураиватъ се, напуцаатъ паломни-
 ческо, оуказватъ се оу идеала
 си и казватъ: оу насъ повъкъ ^{идеалъ} да
 сѣкае. — Това сѣ кора безъ ви-
 сокъ идеалъ.

Умирамъ: защо е дошълъ повѣкъ
на земята? За упоение ли е до-
шълъ? Не, повѣкъ е дошълъ на земя-
та да се опита и познае, да види,
какъвъ е характерътъ му, какво
е неговото сърце, неговиятъ умъ
и неговата воля. Той ще се познае
при всички случаи въ живота,
при разни положенія, въ които
природата ще го постави. Веднѣж
той да иде на зрелищата на приро-
дата, гдѣ веднага започва да го на-
блюдава. Природата ще има очи, гдѣ
ще да, какъ той посрѣдства: какъ
дърветъ вишицата, лѣщицата си;
посивъ меда, дали кърпача, съ кой-
то иде, е чиста. Природата всег-
да вика и оръчъ гдѣ е, какво
може да спазе оръчъ всички повѣкъ.

зримо придоше, гоу да се посмрви
 со своуѣ. Това е едно озо прави-
 лага во зивога, коузо окупирни-
 цѣ ученикѣ зѣбѣва да спазва. ~~зауо-~~
~~го придо~~ Разумнага придога ще
 го посрави на ~~многа~~ подобни из-
 мѣри, коузо гоу зѣбѣва да из-
 дѣржи. Разваѣ: зрудѣо е да се
 спазу зова правилѣ; ако ни пока-
 жѣтѣ ~~показѣ~~ на гостѣ, ~~може~~ и кие
 започнѣтѣ да вадѣтѣ своуѣ
 чинѣ, вишиѣ, лѣвѣѣѣ и ~~поко-~~
 ве, со зова може да обидѣтѣ до-
 макинѣ. 4.

5 Разваѣ: има ~~разни~~ начинѣ,
 по коузо ~~показѣ~~ ^{придога} може да ~~уради~~
 приѣме и ~~показѣ~~ своуѣ ~~близки~~
 показѣѣ. Ниѣ може да даде ~~и~~
 свѣдѣнѣѣ обѣѣ: ~~ще~~ заѣѣѣа дѣѣѣ-

И Разумнага природа разнаага
съ килъди начини, по които зѣ
може да приеме и нагосри свои-
ѣт покани. Ако азъ бихъ ~~в~~ по-
канилъ мои приятели на госри,
~~ако какъ бихъ посредникъ~~ ще си
посмърѣ съ единъ оръ зѣмъ ме-
ди. Азъ, какъ бихъ посредникъ:
ще зарѣчамъ да ~~се направи~~ ^{опредѣли} де-
сѣрбъ тири оръ най-кудавоу, ~~и~~
най-пѣсноу ~~и~~ и додрокатесурвено
бранио. Озурнадвѣра, който ще
пече тириѣ, ще бѣде най-види-
лѣ, най-кисриѣ, най-благород-
ниѣ, повѣкъ оръ всички фурма-
дѣри, които познавамъ. Награ-
мата ми ѣтъа да има никакви
вѣнѣци, монѣци, монѣци, но
само тири и плодове. Азъ самъ

ще оуида на лозе доси и ~~оръжанъ~~
 ще избера най-кудавицѣ и гроздо-
 ве. Послѣ ще се кача на най-кудави-
 вага ябълка и круша, и оръ високо
 ще оуриже на най-кудавицѣ ябълки
 и круши. Тѣи цого на гране заха-
 ми ще има само кибѣ, грозде,
 ябълки и круши. Како насидатъ
 веники около гране заха, ще въз-
 мамъ цогава по едниъ грозде,
 по една ябълка и по една круша
 и ще ги подаваме вѣвкиму на-
 право въ рѣкача. Чиницѣ ще
 бѣдатъ вашицѣ рѣцѣ. Сибѣ цога
 ще започнемъ да ядемъ и да си
 приказваме сладко, както си
 сладки мововецѣ на тази гра-
 неза. Така ще се избереме вѣвка-
 ковѣ шумѣ оръ гране, на вили.

уц, на покрове, на лъвци. На
 француза ми кѣм да миамки-
 какви кѣрни. Който изцана рѣ-
 чѣ си, ще го заведе при пещица
 съ кай-кубава и чинча вода и ще
 му каже: измий рѣчѣ си?
 Така въ рѣчѣ да бѣде идеа-
 льно на съзнаешия свѣтоу.
 Тези свѣтаче кофа, богачи
 които сѣ много въскрѣсенки,
 кѣм франца, който упрѣд-
 бѣва, но въ морално, ми въ
 умозвѣно оуношение утѣмъ
 високъ идеалъ. Така въ повѣркѣ
 обрѣца глѣно въниманне на
 франца, какво ще яде, но
 кога да иде да оузрадне въцѣ,
 ми да измѣне, не се стѣра вър-
 ку зова. Той камира, че и зова

е въ реда на нбуца. Казвамо.
 цози повъкъ започва добръ
 свършва злѣ. Неровнѣтъ иде-
 амъ на физически свѣтъ, ~~въ~~ въ-
 цѣ ~~на~~ на счанака, е добръ.

Въ духовни свѣтъ, обаче, оу
 него повъкъ нѣма да счана

5 Итокой казва: ау мога да
 модъ всички хора бѣтъ рази-
 ка-това не е мерица. Ау бикъ
 зрѣламо да срецна повъкъ, кой-
 то може да обича вѣрки, кого-
 то срецна ^{види} ~~на~~ на нѣрзи си. Вѣрки
 повъкъ зрѣва да посрави мо-
 говора си на вѣрвѣшентъ отиу
 да ~~на~~ ^{се} разбѣре въ това оубо-
 менне и зова да говори. ^{про} ~~въ~~
^{изрече} ~~ли~~ ~~то~~ дунаца "любовъ", ~~да~~
 въ който дълбокъ смисълъ, гои

уфтва да почуввазвуха възфвдншо
го и съдържанне.

Σ Сера, казосе говори за Любовь-
та, едно уфтва да се знае: най-
перво ~~повтъ~~ ^{твбв} ~~твбв~~ да люби Бога.
Това е великата Исуса ~~навъ~~
живота. После той ~~може~~ уфтва
да люби бжесвншт си и най-после
себе си. И вѣки, който не запои-
ва живота си съ любовь къмъ
Бога, оръ не ~~повтъ~~ не може
да спасе. Провсѣде утнаа
исхорид на повтвесзвото и наив-
реде ~~повтъ~~ ^{вѣки} ~~вѣки~~ кой, който, казо е
пфвсрвдншь ^{вѣки} ~~го~~ ^{законъ} ~~законъ~~ да е
спасанъ повтъ. Всички велики
кора, всички свези, всички
цени, всички Унизем на повт-
тезвото сѣ били кора, който,

прѣди всичко, съ любви Бога.
Мнозина ~~може~~ да възразятъ
на тази мисъл. Тъ ще кажатъ:
ако новото учение проповѣдва
само любовь къмъ Бога, тогава ние
ще забравимъ хората. Не, да лю-
биме Бога, това подразбира да
да любиме всяка душа, защото
Богъ живѣе въ душата на ко-
ра. И тъй любиме душата на по-
вѣка, ние любиме вече и самия
него. Който люби Бога, той дава
на хората образецъ на Божия
Любовъ, той ни показва, какъ въ
жизньта да бъде високимъ идеалъ
въ живота. Ако всички хора се
срешатъ къмъ първия лъчъ на
слънцето, ако всички хора се
срешатъ къмъ Воскресенията

Любовь, свертывающая в сверт
утище да буде во много по-добро
полюшение оузова, во коую
днесь се намира.

Σ Σερα, азь же направляю
възражение свѣцу оми, коузо
казваць, не могаць да обичаць
всички кора, не могаць убого
повѣсѣво. Коузо люди повѣсѣво
до, ^{може} той познава кора; иуаиъ по-
знава ~~ка~~ кора, той може да
изправи ~~кора~~ ^{удкнѣтъ} пофѣи-
ки. Така ли е въ двисѣвижен-
нось? Иткои мѣръ не може
да фивѣ съ зрѣна си, не може
да ѣ зѣрѣни. Зауо не може да
фивѣ съ вед? Нами и зѣ, каку
врунѣтъ кора, е членъ оуъ убого
повѣсѣво. Сими и бауа не се

разбирах, не се обичах. Нами сѣ
челове ~~на оръ~~ на повдесувоу,
защо не се обичах? Майка и
дъщеря не се обичах. Защо не
се обичах? Нами и зѣ сѣ чело-
ве ~~оружа~~ ~~оружа~~ на повдесувоу?
Значи, не е вѣрно зѣвденеу.
на зѣм повѣк, не може да оби-
ча всички хора. Вие можете да
обичате повѣк, само ако го позна-
вате. Можете да познавате повѣ-
к само когато любите Бога.
Зѣм зѣм, въ измѣненіе волята
на Бога, въ любовта къмъ Него,
се заключава изясненіе на
вѣка дѣла. Тѣмъ сѣди и скриваха.
Нѣкой казва: сърцето ми горѣ,
умирамъ отъ любовъ. Който умира
отъ любовъ, това показва, че зѣм

живе в любовта, която умо-
 рава хората. Обаче, това не е
 любов; това е свързване, това
 е свързване, разнасяне. Това е
 любовта на първата свръхна,
 която разнася и осмислява,
 определява и развращава; това е
 любовта, която падава по-
 върху душата. Не мислете, че
 Великият Принцип в жи-
 вота, или разума прито-
 ва може да се измисли още
 по-горе. ~~Във Бога на живота~~ Живият
 Бог съдържа в себе си велико
 качество в себе си: Той обича в
 повтарянай-добро. Бог на втр-
 ното много люби най-добро в
 хората. Казано е в Писанието
 за Бога: „Той е възлюбилъ ме
 най-в повтарянай-добро. Той обича в

насъ най-~~к~~ добродо, най-мисхо-
до, най-възвишеного, а го е Иеру-
сала.

Σ. Мнозина искаръ да знаятъ,
дали Богъ се интересува оръ зѣ-
ний обикновенъ живущъ. Оръ обик-
новенъ живущъ на хората могатъ
да се интересува въ кийде сѣде-
сва, но не и Богъ. Ако ^{при} кой ~~то~~
~~въкъ е въ прѣвъ сира при виденъ~~
господаръ нѣа въ кой сира, еди-
ничъ оръ коуто е прѣвъ по поло-
женіе прѣвъ господаръ си и вѣжки
осади сира му прислужва~~тъ~~,
зѣва ли и господаръ ~~му~~ да
сирѣ на свѣ прѣвъ сира? Го-
сподаръ не се интересува оръ
зова, кой ще прислужва на неговъ
прѣвъ сира. Той знае, че около
зова неговъ сира нѣа аще дѣе~~тъ~~

сире, коузо це му услужваць,
 когаго зой поведеас. Ако е
 въпросъ, кой ще измисли ~~общи~~
 обучаща му, ~~нико~~ много вакса-
 дрии има по умишлѣ. Досега
 не е да даведе на въкой вакса-
 дрии пѣръ лева, за да измисли
 обучаща въ, както знаеце.
 Разваже: дами Господѣ е дово-
 лень оуѣ помѣтъ обучаща? Убѣла за-
 що Господѣ да е доволенъ оуѣ
 збоуѣ обучаща. Ако има оуѣ въкой
 да е доволенъ, зова ще бѣде вак-
 садрияца, коузо, оуѣ при измѣ-
 не оуѣ дома си, е казати: коузо
 прѣвъ дайве при мене днесъ,
 аъ це му лѣва обучаща ~~много~~
 кубаво, ~~оуѣ вѣща~~ както никога
 досега не съмъ лѣскалъ. Коузо

оуди при този вавкадшки, той
възприема идеята му и ~~на~~ ~~с~~
мисли, че Богъ ще се заинтересу-
ва отъ неговия животъ. Богъ се
интересува отъ вавкадшкия,
защото този поведе ние идеи,
той свърши на високъ идеалъ.

Звеза ви говори като на кога съ
високъ идеалъ, да знаете, какъ да
посредства въ всички случаи на
вашия животъ. Ако въкоя звезда
иска да уми една рица на мизра
си и купи какъвъ и да е тазъ и
мине охгоф-охгоф само, ~~това~~
тъ не е звезда съ високъ идеалъ.
Звезда, която ние високъ идеалъ
въ себе си, ~~а~~ когато рече да уми
една рица на мизра си, тя трябва да
обиде чуждъ пазаръ, но да каже

матро, било го памучно, линео
или копринено, и како уише риза-
та, да кафе: уиших ^{некај ризава} обичо на му-
фра си по високим идеал! Во
това зр зрѣва да виеки веин-
кого си изкусво!

Ѕ мизер ожива да купи ~~в~~вкрат
матр за својта зрѣва. И тој зрѣ-
ва да посрѣни по високим идеал.
Рече ми ~~зрѣ~~ да и купи сврѣна,
проса материн, како да и
позаврѣ, ~~зрѣ~~ тој не е мизер
со висок идеал. Този мизер
зрѣва да обиком виеки мага-
зини во града, но да купи ~~зрѣ~~
зрѣво матр, ~~не~~ подобен на
како да не се памучи. Такво
зрѣва да биде и керовинѣ идеал!
Този виек прирѣва оубиѣва
во својта кина, не мизерѣ

и зрелата си направил най-добри
избори. Тя си хоща съ великъ идеалъ.

Σ Избираше ли книга за свой
придържъ, ще избере по въз-
можностъ най-хубавата кни-
га, съ най-хубаво съдържание
и ще му я подарява. Нека
вашиятъ придържъ не е тази
книга и ви благодарятъ пфътъ
убави си зриваха.

Σ Ако вѣжкоу вашъ познае
ви даде албума си да му напише
дѣнъцо за споменъ, взимаше
произведения на вѣжкоу авторъ
и пфѣтисваха вѣжкоу. Напримеръ,
вѣжкоу пфѣтисва вѣжкоу оръ Перко
Славейковъ: „Ца Париже, париже,
всешна цариче... Койчо напише
тази мисълъ, той море да падна
въ една оръ избивъ на природата.

Това не е да възбужда паричъ, чо-
 ва не е високъ идеалъ. Когато авро-
 фъръ е ~~изказалъ~~ ^{написалъ} тези мисли, той
 мислелъ е въобще въобще, което
 все не разбираше и взимае само
 външната страна на ~~своя~~ ми-
 сълъ. Защо, искаше ли да напи-
 шете въобще за споменъ на свой при-
 телъ, ще напишете най-кудаво, -
 което е вложено у васъ, да каже-
 то прочете той, да се забрави. Вед-
 нъжъ напишете въобще, но ~~на~~ го
 да бъде най-кудаво, което се
 крие въ вашата душа. Напише-
 те ли за това въобще, природата
 пакъ отблъзва: „Оръ това добре го-
 воряще е!“

Σ

~~И Разваши.~~

И Ивков казва: аз обичамъ
приятеля си. Защо? — Защото има
внимани въведи. ~~очи~~ а очи —
да се не намеримъ! ~~Разваши~~ Другъ
казва: и аз обичамъ приятеля
си. Защо? — Защото има къдава
усра, къдава носъ. Разваши:
обичае ли повъка заради не-
повиждъ въведи, очи, усра или
носъ, или ~~на~~. Не разбирае
Любовова. Оти, който обича ко-
рара само заради ~~въведи~~ ^{въведи} ~~въведи~~
~~но~~ ~~въведи~~ къдаво у него, той
има високъ идеалъ. Това
въ свой приятел изтъква да
намери по-е едно добро каче-
ство, или една добра черта,
по която да се отличава отъ
останалите хора. Тази добра
черта не е нищо въ очите, нищо

качоварена пампика. Това, което
оформява вашите учениб от
друштво, не са външни
знания. Външните знания са
пандеки, украсения на шатка.
Не даде ли по този начин на
шката, външната параване. Напри-
мер, учениб казва на ~~ученика~~^{ученик}
~~да си~~ от своите ученици:
ще си купиш най-кудавата
шатка, но биде пандеки. Ти ор-
ва при шаткарката, и ще ~~не~~ за-
кава шатка, но шаткарката и
казва: гвонър учениб ти кажа
да си купиш шатка без панде-
ки, но не може бери гвон. Ако ру-
пиш една шатка пандеки,
шатката ще стане по-кудаво.
И шаткарката гвон една пан-
деки. В магазина има и друш-
тво, което казва: ако гвон

самка да ги, да сраме по-кубава
турф каморача на свѣдѣнѣ,
окачва го на мисакача му, и
гои пише. ~~И~~ по свѣдѣнѣ дѣлѣ
веровѣ придрѣбѣ му казва:

и ако имамъ единъ диамантъ,
по-полезенъ каже отъ първѣнъ, да

рушимъ и него на мисакача,
да ^{сраме по-}пише ~~пише~~ кубава. Мисамъ: мо-

же ли сега мисакача да пише
кубава, подѣ гевесѣва на гил
ветѣмъ диамантъ? - Не може.

Значи, казрупуването на ~~вѣщо~~
вѣрху ~~вѣщо~~, самъ по себе си,
уѣвѣнъ прѣдметъ, показва миса-
вѣнъ идеали на свѣтленото
повѣсѣво. Това сѣ мисавѣнъ
идеали на свѣтленѣнѣт уѣвѣнѣ.
Това сѣ мисавѣнъ идеали на
свѣтленѣнѣт рѣшѣнѣи коѣ,
коѣто не разбѣраѣ великача

Който закъсвява и не може
да кване първия ~~и~~ ~~мъж~~, ~~о~~
кой ще се намбри въ поносре-
шето на едно оръ забравени-
ятъ дъга на дъното на природна-
та изба. Обаче, издигът на при-
рода не е за Божицъ дъ-
га. За това ~~се~~ създаденъ ве-
ликиятъ свѣтъ, да го проучава.
Σ Любещиятъ говори за Любви-
та, сѣрашивиятъ — за сѣраха.
Кой оръ двамата печем: кой-
то говори за Любовта, или който
говори за сѣраха? Умниятъ го-
вори за мѣтросъздача, а шпавиятъ
за шпави работи. Кой оръ два-
мата печем? Умниятъ гради,
шпавиятъ разсипва. Умниятъ
пече, шпавиятъ разсипва.

Шипавицъ казва: ако съмъ се научилъ само да се размисля на записа, който дава ми изпраца. Има кофа, която прѣтътъ си скрива се размисля само, не взимъ нищо. Когато природата помисли на законъ повторъ, тя казва: съгласно дѣла повторъ и тя да стане! Но се е научило само да размисля, никога нищо не е написано.

И ~~субдоаване~~ ~~и~~ Сера, като се говори за високъ идеалъ, прѣтъва да се знае, не всички възвишения съществуватъ, всички Браздъ на Вселенната Бѣла мисля, съ иманамъ по този път. Мѣстимъ, чувствуватъ и действуватъ споредъ свой великъ идеалъ. Когато въскъ отъ този Браздъ

пожелал да дойде на земята,
осъществил Брайс го събвужа
да дойде при най-добрия човек.
Кой може да бъде най-добрият
човек? Най-добрият човек е този,
който има ~~най~~ висок идеал
въ живота си. Учителът мо-
же да дойде само при този
ученик, който посрещна ми-
сли за свод ~~у~~ Учител. Негово-
то сърце не въждано думи
за свод Учител. Дойде ли учи-
телът ^{въ дома му,} ~~при него~~ ще каже: тук
живее един човек, който учи
с висок идеал, който нест-
менно отбавяше да посвѣта тази
вечер. Ако ученикът не мисли
за учителя си и се занимава с
всичко среденни въща, ~~уча~~ ^{занимава}
Учителът само ще мисли: "покрай"

книжару му и ще каже: нуръ скри-
вте единъ отъ моите забравени
ученици. Оуръ нею повъръ и тѣна
да стане!

Σ Най-кудавого, най-възвише-
ного, най-красивого, най-снѣго-
го, най-моцного, най-добро-
го, най-уинного, най-правдивого,
най-нециинлюбивого, това е
великиуръ, високниуръ идеалъ,
къмъ който всички хора гфбдѣ
даже сурениуръ. Който прило-
жи този идеалъ, скривоуръ
му ~~се~~ ще се изниви. Оуръ всич-
ки се измарва приложение. Итѣ
кой ознадѣе дукамъ, казва:
празно е сърцето ми! Защо? —
— защото Любавога ~~дѣти~~ не е
гали. Какво гфбова да се прави
въ такива случаи? Каквече си:

урфъ ще оуди да посвещена
свещено и ще медамъ да
квава първия мръс.

Σ Първия мръс е първа
мисъл, която дохожда въ
мава на говорка при събур-
дането му съзримо. Всъщност
гъвка да ^{не само} ~~надава~~ дава, каква
е първа мисъл, която до-
хожда съзримо въ ~~мава~~ ^{ума}
му. Въ това отношение при-
рода е крайно възкачел-
ва. Умът се събуди ^{нещо} ~~въко~~ ^{към} ~~добр~~
къд веднага се ^{съпрепят} ~~спира~~ ^{първо}
него, задоволява вишането си и
се вешива да разбере, какво
ще напиши това добре. Ако
това добре още съ събурдането
~~се~~ ^{ум} ~~отправи~~ ~~мисълта~~ ^{ум} ~~си~~ ~~към~~

Бога и помисли за ~~Вечната~~
вечната Любов, която изгнел-
ва душата на всички хора с
безднот блага, природата
казва: "Отъ грова ¹²же вечна
повторъ ще стане!"

Беседа отъ Учителъ, държавна
на 11 септември, 1923 г. ~~В. В. В.~~ г. София